

Alex Zamborský

DYNAMICKÁ ROVNOVÁHA

Alex Zamborský

DYNAMICKÁ ROVNOVÁHA

obálka: Miroslav Kulich

jazykové a redakčné korektúry: Timea Kamenická

sadzba: Ján Alexy

vydavateľ: JAZA Consulting s. r. o.

ISBN: 978-80-570-3223-6

© **Alex Zamborský 2021**

OBSAH

Poézia

Piatok v Meste snov	7
Kostolné hodiny	8
Amerika	9
Platónova alegória na poéziu	10
Ruka	11
Dynamická rovnováha	12
Povešť z 21. storočia	13
Naturizmus	14
Para	15
Kostolné lavice	16
Amerika II	17
Einmal ist keinmal	18
Vojnový reportér	19
Justitia	20
Letný deň	21
Sídliskový kubizmus	22
Ekonomická kríza	23
Povolanie Syn	25
Prešov	26
Ranná káva	27
Prázdna jaskyňa na sídlisku	28
Andulka po rozvođe	29

Nedeľné popoludnie	30
Dva (k)roky pod hladinou	31
Medická	32
6. 12. 2019.	33
Silvester	34
Studený front	35
Aglomerácia	36
Domáce práce (Údržba mozgu)	37
Po záverečnej v planetáriu.	38
Kacír	39
Doba pokoronová.	40
Čas prázdnych kostolov	41

Poviedky

U Rolanda	42
En passant	53
Vlaky v Malajzii	61
Dynamická rovnováha	66

PIATOK V MESTE SNOV

Kráčaš po ulici svojho Mesta snov,
vyzerá ako Nebeský Jeruzalem a cítiš sa ako evanjelista Ján,
pripomína ti to staré kliše o mravenisku,
no ty vidíš niečo iné,
vidíš malý vesmír, ktorého centrom aj okrajom, začiatkom aj koncom, si ty.

A možno to nie je skutočné mesto,
možno to je mesto v tvojich snoch,
možno mesto tvojich snov.
Ktovie.

KOSTOLNÉ HODINY

Čas plynie, tak ako aj ty,
každý okamih by si chcel pocítiť, ohmatať a privlastniť si ho.
To chce každý.
Lahšie však prejde ťava uhom ihly,
ale aj On povedal,
že to nie je nemožné.

Čas plynie do všetkých smerov
a ty sa stále snažíš uchytiť ho,
nedarí sa ti.
Chcel by si zastaviť hodiny na kostolnej veži
a neuvedomuješ si,
že kostolom si ty.

AMERIKA

Amerika ťa volá,
lúčiš sa so všetkým starým
a prichádza nové,
už neuvidíš svoju dedinu v kotline,
kotline, ktorá ti zakazovala vidieť ďalej,
ako na koniec
stebľa trávy pri tvojom dome,
všetko bolo tvoje.

Kotlina ťa však drží
a spôsobuje ti akurát bolesť brucha,
vraj už neuvidíš kríž na hornom konci
a zabúdaš,
že kríže sú v každej dedine,
dokonca aj v Amerike.

Utekáš do Ameriky,
Amerika ťa naháňa,
sníva sa ti o nej
a snažíš sa na ňu zabudnúť,
ale Amerika ťa chytí a zovrie.
Prejdeš kotlinou,
vo vrečku máš chlieb
a hovoríš si,
že v Amerike je ako doma.

Nevšimol si si, že si sa omylom vrátil do dediny. Do tej svojej.
A chlieb chutí rovnako,
ako chutil v Amerike.
Welcome to the United States of America.

osemdesiatkilový, čerstvo dospelý človek na druhý koniec Európy, ak nie sveta, ostávalo pre mňa záhadou.

Absolútne som nevedel, čo sa so mnou stalo. Proste som sa nejako premiestnil zo Slovenska. Ak by ste sa ma v tej chvíli spýtali, kde bývam, alebo kam chodím do školy, vedel by som odpovedať. No ak by ste sa pýtali, čo som robil bezprostredne pred mojím „výletom“, nevedel by som. V hlave som mal jedno veľké prázdno. Amnézia to však určite nebola, to som vedel.

Spomienky som si uchoval, ani svoju identitu som nestratil. Nevedel som, ktorá z mojich spomienok je tá posledná. Je moja minulosť reálna? Mám nejakú minulosť, nie som iba vo vyhnanstve vo svojej mysli? Existuje vôbec minulosť? Čo ak človek funguje ako veľký počítač, a ak je pamäť plná, nedajú sa nahrávať ďalšie dáta? Cestu hore kopcom som si však pamätal. Znamená to, že som sa znova narodil a začínam z bodu jeden? Možno som mal preplnenú pamäť a tá sa sama od seba vymazala.

Rozmýšľal som, či toto celé nie je trest za niečo. Možno ide o nejakú formu pokánia. Bolo by zaujímavé, ak by som vyšiel na kopec a musel sa vrátiť. A tak stále dokola. Donekonečna.

Ako som stál a rozmýšľal, videl som nejakú postavu, ktorá kráčala po tej istej ceste, po ktorej som išiel. Čakal som, že stretnem niekoho miestneho a budem mať problém s jazykovou bariérou, keďže asi nebude vedieť ani po anglicky, ani po nemecky.

Evidentne nebola miestna. Zrazu som si všimol, že ide o ženu, približne po šesťdesiatke. Vyzerala ako turistka, ktorá sa rozhodla prejsť po obede niekde v prímorskom rezorte. V ruke niesla niečo, čo vyzeralo ako fotoaparát so statívom. Nechápal som, kto by sa v takejto horúčave išiel prejsť kvôli tomu, aby urobil zopár záberov.

„Dobrý deň, netušila som, že tu stretnem niekoho zo Slovenska.“ Táto veta ma prebrala ako studená sprcha. Nechápal som, ako mohla vedieť, že som Slováčok. Až vtedy som si uvedomil, že mám oblečené tričko s nápisom *po slovensky*.

„Aj vám prajem dobrý deň,“ odzdravil som. Dôležité bolo nenechať na seba poznať, že nemám tušenia, kde sa nachádzam. „Tiež ste sa vybrali na prechádzku?“ spýtal som sa.

Nasledujúcich desať minút som sa ani nedostal k slovu, iba som na všetko prikyvoval. Pani Anna mi totiž rozprávala o svojom živote. Padlo mi to celkom vhod. Synov už mala dospelých, manžel jej zomrel už dávnejšie, a tak sa rozhodla cestovať po svete. Z každého miesta si ako suveníry priniesla fotografie. Poprosil som ju, aby mi ukázala nejaké zábery. Mala uložené fotografie takmer z celého sveta.

„Podťe dole, v hoteli nám vychladne obed,“ povedala mi starostlivo. „Jedli ste už dnes?“

„Nie,“ odpovedal som pravdivo. Otočili sme sa a zišli sme spolu dolu kopcom. Pani Anna stále rozprávala.

„Odfotím si tento výhľad, hneď vás dobehnem,“ otočila sa na mňa asi po desiatich minútach. Po celý čas jej monológu sa na mňa ani nepozrela. Nechcel som ju nechávať samú, predsa fotografovanie ma aj trochu bavilo, no poslúchol som. Prešiel som asi tridsať metrov a otočil sa. Nevidel som ju.

Rozbehol som sa naspäť nahor. Karhal som sa pre svoju hlúposť. Nechávať ju samu... No na mieste, kde stála, nebol nikto. Nešla ani opačným smerom, ani smerom hore, odkiaľ sme schádzali.

Usmial som sa. Vedel som, že pani Anna pomáha pútnikom ako ja dostať sa do cieľa. Pomáha nevidiacim, ktorí nevidia v kraji mora okraj zeme. Koniec svojho obzoru, teritória.

Možno je už teraz niekde inde a niekomu inému rozpráva svoj životný príbeh. Ktovie. Vychádzkovým krokom som zišiel až k hotelu. Neponáhľal som sa, veď sme boli na letnej dovolenke na Kréte. A obed v takej horúčave predsa nevychladne.